

РЕШЕНИЕ

№ 9329

гр. София, 02.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 40 СЪСТАВ, в публично заседание на четвърти май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: СВЕТЛОЗАР Д. ДИМИТРОВ

при участието на секретаря ДЕСИСЛАВА ИВ. ПОПОВА
като разглежда докладваното от СВЕТЛОЗАР Д. ДИМИТРОВ Гражданско дело № 20221110134928 по описа за 2022 година

Производството е образувано по искова молба на Х. Т. Х., В. А. Г. и Т. Б. Т. срещу /фирма/.

Ищците твърдят, че на 29.05.2019г. ответникът депозирал в ОС – Пазарджик молба за допускане на обезпечение на бъдещи искове спрямо ищците с правно основание чл. 627 ТЗ за солидарното им осъждане за сумата от 32 040лв. и за сумата от 9568,47лв. С Определение № 340/29.05.2019г., постановено по т. д. № 104/2019г., съдът прекратил производството и го изпратил по подсъдност на СГС. С Определение № 18504/31.07.2019г., постановено по гр. д. № 10135/2019г., СГС отхвърлил молбата като неоснователна. С Определение № 3729/12.11.2019г., постановено по гр. д. № 5170/2019г., САС отменил определението на СГС и допуснал обезпечение на бъдещите осъдителни искове чрез налагане на заповед върху банковите сметки на ответниците в 24 банки до размер на сумата от 41 608,48лв. при гаранция от 4000лв. Определен бил и 1-седмичен срок за предявяване на бъдещите искове, считано от получаване на обезпечителната заповед, което станало на 17.07.2020г. В предоставения срок ответникът не предявил исковите, поради което с Определение от 10.08.2020г. САС отменил допуснатото обезпечение. Това определение било обжалвано, като с Определение № 60446/13.12.2021г. на ВКС жалбата била оставена без уважение.

Ищците посочват, че въз основа на издадената обезпечителна заповед било образувано изп. дело № 332/2020г. по описа на ЧСИ Д. М., по което на 21.07.2020г. били наложени запори върху наличните суми по банковите сметки на В. Г. в /фирма/ и в /фирма/, на Т. Т. в /фирма/ и на Х. Х. в /фирма/. Твърдят, че към датата на налагане на запора по сметка на Т. Т. в /фирма/ имало налична сума от 4700лв., а по спестовната сметка на Х. Х. в /фирма/ сума от 9700лв. Запорите били вдигнати на 07.01.2022г.

Ищците изтъкват, че в периода 21.07.2020г.-07.01.2022г. били в невъзможност да разполагат с паричните си средства вследствие на наложените запори, като били налице предпоставките по чл. 403, ал. 1 ГПК за отговорност на ответника, тъй като бъдещите искове не били предявени в предоставения срок. Считат, че вредата е под формата на пропусната полза и се съизмерява със законната лихва. Отделно от това,

неоснователното налагане на запори на банковите им сметки довело до претърпяване на неимуществени вреди от тяхна страна, изразяващи се в стрес, притеснение, непълноценност, раздразнителност, нервност и др. под.

Съобразно изложеното, молят за постановяване на решение, с което ответникът да бъде осъден да им заплати:

- на ищеца Т. Т. сумата от **699,78лв.**, представляваща обезщетение от наложеното обезпечение, съизмеримо със законната лихва върху запорираната сума от 4700лв. за периода 21.07.2020г.- 07.01.2022г., както и сумата от **1250лв.**, представляваща обезщетение за претърпените неимуществени вреди от обезпечението, ведно със законната лихва от датата на запора – 21.07.2020г. до окончателното плащане;
- на ищеца Х. Х. сумата от **1444,22лв.**, представляваща обезщетение от наложеното обезпечение, съизмеримо със законната лихва върху запорираната сума от 9700лв. за периода 21.07.2020г.- 07.01.2020г., както и сумата от **1250лв.**, представляваща обезщетение за претърпените неимуществени вреди от обезпечението, ведно със законната лихва от датата на запора – 21.07.2020г. до окончателното плащане;
- на ищеца В. Г. сумата от **1250лв.**, представляваща обезщетение за претърпените неимуществени вреди от обезпечението, ведно със законната лихва от датата на запора – 21.07.2020г. до окончателното плащане;

Ответникът е подал отговор на исковата молба в законоустановения срок, с който оспорва предявените искове. Посочва, че бъдещите искове спрямо ищите били предявени точно в указания от съда 7-дневен срок, но тъй като допуснатото обезпечение било отменено, ответникът поискал ново такова за същите искове, което било допуснато с Определение № 2533/01.10.2021г. по ч. гр. д. № 2816/2021г. на САС, като на 06.01.2022г. била издадена обезпечителна заповед. Въз основа на нея били заменени първоначалните запори чрез налагане на нови такива на 07.01.2022г. Поради това счита, че липсва една от основните предпоставки за отговорност – да не е образувано производство по бъдещия иск или същото да е приключило с прекратяване или отхвърляне на иска. Такова било образувано под т. д. № 1415/2020г. по описа на СГС, което било висящо и понастоящем. Освен това, по сметките на ищите имало наложени и предходни запори, с оглед на което вредоносният резултат не бил от наложените от ответника запори, а от предходните. Оспорва ищите да са претърпели някакви имуществени вреди в резултат от поведението на ответника. Счита, че ищите не са претърпели и неимуществени вреди, които да се намират в причинно-следствена връзка с действията на ответника. Също така, спрямо ищеца В. Г. било водено наказателно производство за това, че не подал молба за откриване на производство по несъстоятелност на търговско дружество, като процесните обезпечения били допуснати именно за обезпечаване на вземания на ответника за претърпени вреди от това неизпълнение.

Съобразно изложеното, моли за отхвърляне на предявените искове.

Съдът, като съобрази доводите на страните и обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, намира следното:

Предявени са за разглеждане осъдителни искове с правно основание чл. 403 ГПК вр. чл. 49 вр. чл. 45 ЗЗД.

По делото не е спорно, а и се установява от събраните писмени доказателства, че на 29.05.2019г. ответникът депозирал молба в ОС – Пазарджик за допускане на обезпечение на бъдещи искове спрямо ищите с правно основание чл. 627 ТЗ за солидарното им осъждане за сумата от 32 040лв. и за сумата от 9568,47лв. С Определение № 340/29.05.2019г., постановено по т. д. № 104/2019г., съдът прекратил

производството и го изпратил по подсъдност на СГС. С Определение № 18504/31.07.2019г., постановено по гр. д. № 10135/2019г., СГС отхвърлил молбата като неоснователна. С Определение № 3729/12.11.2019г., постановено по гр. д. № 5170/2019г., САС отменил определението на СГС и допуснал обезпечение на бъдещите осъдителни иски чрез налагане на заповор върху банковите сметки на ответниците в 26 банки до размер на сумата от 41 608,48лв. при гаранция от 4000лв. Определен е и 1-седмичен срок за предявяване на бъдещите иски, **считано от получаване на обезпечителната заповед**, като заповедта е получена на 17.07.2020г., видно от извършеното удостоверяване /л. 17/. От представените от ответника и изискани от СГС материали се установява, че на 24.07.2020г. ответникът е депозирал в СГС искова молба срещу тримата ищци под вх. № 74834 /л. 136/. С нея са предявени осъдителни иски спрямо тях за сумите от 32 040лв. и 13 403,59лв., като основанията на исковите съвпадат с тези, по които е допуснато обезпечението и единствено втория иск е завишен по размер. Видно от изпратения отговор от СГС /л. 135/, образуваното по исковата молба дело е на етап размяна на книжа. С определение от 10.08.2020г. по гр. д. № 5170/2019г. САС е отменил на основание чл. 390, ал. 3 ГПК допуснатото обезпечение, като е приел, че молителят не е представил доказателства за предявяване на бъдещия иск в указания срок. С Определение № 60446/13.12.2021г., постановено по ч. т. д. № 1529/2021г. на ВКС е потвърдил определението на САС, като е приел, че определението на САС е правилно, тъй като липсва надлежно известяване на съда по обезпечението, че исковата молба своевременно е заведена в съда.

Въз основа на получената обезпечителна заповед, ответникът е подал молба на 17.07.2020г. пред ЧСИ Д. М., с която е поискал привеждането ѝ в изпълнение. На 17.07.2020г. съдебният изпълнител е извел заповорни съобщения до банки в страната, с които налага заповор върху вземанията на тримата ищци в настоящото производство до размер на сумата от 41 608,47лв. На В. Г. са наложени заповори в /фирма/ и /фирма/, на Т. Т. в /фирма/ и /фирма/, на Х. Х. в /фирма/. Видно от представените удостоверителни документи от банките /л. 313, 318/, към 21.07.2020г. Т. Т. е имал наличност по сметката в /фирма/ от 5 132,12лв., а Х. Х. е имал наличност по сметката в /фирма/ от 10 120,65лв. На 04.01.2022г. ищците в настоящото производство са подали молба до ЧСИ Д. М., с която са поискали вдигане на наложените обезпечителни мерки, предвид отмяната на допуснатото обезпечение. На 05.01.2022г. съдебният изпълнител е извел съобщения до банките за вдигане на наложените заповори, като същите са получени в банките на 10.01.2022г., 12.01.2022г. и 13.01.2022г.

Междувременно с Определение № 263296/16.06.2021г., постановено по т. д. № 1415/2020г. по описа на СГС (висящото производство по предявените иски), по молба на дружеството е допуснато обезпечение на предявените иски чрез налагане на заповор върху банковите сметки на трите физически лица в конкретно посочени банки до общ размер от 41 794лв. и е оставено без уважение искането за налагане на възбрана върху посочените имоти. На 06.01.2022г. е издадена обезпечителна заповед в полза на дружеството, като въз основа на нея е образувано изп. дело № 632/2022г. по описа на ЧСИ М. Б. по молба от 07.01.2022г. за налагане на обезпечителните мерки. На 07.01.2022г. съдебният изпълнител е извел заповорни съобщения до банките, които са връчени на същия ден и оттогава се считат наложени заповорите върху вземанията.

При горните факти, съдът намира следното от правна страна:

Съгласно чл. 403, ал. 1 ГПК, ако искът, по който е допуснато обезпечението, бъде отхвърлен или **ако не бъде предявен в дадения на ищеца срок**, или ако делото бъде прекратено, ответникът може да иска от ищеца да му заплати причинените вследствие на обезпечението вреди. В съдебната практика /Решение № 59/04.05.2017г. по гр. д. № 2817/2016г., III ГО на ВКС и др./, се приема, че отговорността по чл. 403, ал. 1 ГПК е

специфична, безвиновна, деликтна отговорност на лицето, по чието искане е допуснато обезпечение на иска, като на обезвреда подлежат всички вреди, които са пряка и непосредствена последица от обезпечението /чл. 51, ал. 1 ЗЗД/.

В съдебната практика и правната теория е разяснено, че в чл. 403, ал. 1 ГПК са уредени три отделни и самостоятелни хипотези, при които допуснатото обезпечение на иска представлява неоснователно засягане на правната сфера на ответника по иска, а именно, когато: /1/ искът е отхвърлен като неоснователен; /2/ бъдещият иск не е предявен в дадения на ищеца срок; /3/ делото е прекратено. В настоящия случай ищецът твърди, че е налице втората хипотеза – бъдещият иск не е предявен в дадения от съда срок. Настоящият съдебен състав намира, че основанието за наличие на втората хипотеза е ясно разписано в закона – искът да не бъде предявен в указания срок. Характерното за тази хипотеза е, че тук исково производство изобщо не се развива, съдът изобщо не бива сезиран с иска и затова няма и възможност да се произнесе по евентуално претендираните от ищеца права. От събраните по делото доказателства обаче се установява по категоричен начин, че бъдещият иск е предявен в указания от съда срок. Апелативният съд с определението от 11.11.2019г. /л. 15-17/ е определил 1-седмичен срок за предявяване на бъдещия иск, **считано от датата на получаване на обезпечителната заповед**. Последната е получена от молителя на 17.07.2020г., което не е спорно. Искът е депозиран в регистратурата на СГС на 24.07.2020г. /л. 136/, което е в указания срок. Това, което не е направено в указания срок, е да бъдат представени доказателства на съда по обезпечението за предявяването на иска, както изисква чл. 390, ал. 3, пр. 2 ГПК, което е довело като последица до отмяна на обезпечението. Не може да бъде поставен знак на равенство между изискването по чл. 403, ал. 1, пр. 2 ГПК и това по чл. 390, ал. 3, пр. 2 ГПК. Двете хипотези са различни и уреждат различни неблагоприятни последици за молителя – първата предвижда ангажиране на деликтната му отговорност поради непредявяване на бъдещия иск в указания срок, а втората предвижда отмяна на обезпечението поради непредставени доказателства за предявяването му в срока. Разликата между двете хипотези е видима, като отговорността по чл. 403, ал. 1, пр. 2 ГПК се реализира само когато искът не е предявен в срок, но не и когато същият е предявен в срок, но на съда по обезпечението не са му представени доказателства за това. Настоящият съдебен състав намира, че не следва да бъде прилагано разширително тълкуване на нормата, която е ясна и изчерпателна.

При горните обстоятелства, предявените искове се явяват неоснователни, тъй като липсва първия елемент за възникване на отговорността по чл. 403, ал. 1, пр. 2 ГПК. Всички останали елементи и събраните за тяхното установяване доказателства не следва да бъдат обсъждани, тъй като не биха довели до различен извод.

По разноските:

При този изход на спора, право на присъждане на сторените разноски има ответникът на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, който е доказал такива в размер от 58лв. за платени такси и 1080лв. за платено адв. възнаграждение или общо 1138лв.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от Х. Т. Х., ЕГН: *****, В. А. Г., ЕГН: *****, и Т. Б. Т., ЕГН: *****, всички със съдебен адрес: /населено място/, **срещу** /фирма/, ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: /населено място/, искове с правно основание 403, ал. 1, пр. 2 ГПК вр. чл. 49 вр. 45 ЗЗД за

осъждане на ответника да заплати както следва:

- на ищеца Т. Т. сумата от **699,78лв.**, представляваща обезщетение от наложеното обезпечение, допуснато с Определение № 3729/12.11.2019г., постановено по гр. д. № 5170/2019г. по описа на САС по молба на ответника, върху наличната сума от 4700лв. по банковата му сметка в /фирма/, съизмеримо със законната лихва върху запорираната сума от 4700лв. за периода 21.07.2020г.- 07.01.2022г., както и сумата от **1250лв.**, представляваща обезщетение за претърпените неимуществени вреди в резултат от наложеното обезпечение, ведно със законната лихва от датата на запора – 21.07.2020г. до окончателното плащане;
- на ищеца Х. Х. сумата от **1444,22лв.**, представляваща обезщетение от наложеното обезпечение, допуснато с Определение № 3729/12.11.2019г., постановено по гр. д. № 5170/2019г. по описа на САС по молба на ответника, върху наличната сума от 9700лв. по банковата му сметка в /фирма/, съизмеримо със законната лихва върху запорираната сума от 9700лв. за периода 21.07.2020г.- 07.01.2022г., както и сумата от **1250лв.**, представляваща обезщетение за претърпените неимуществени вреди в резултат от наложеното обезпечение, ведно със законната лихва от датата на запора – 21.07.2020г. до окончателното плащане;
- на ищеца В. Г. сумата от **1250лв.**, представляваща обезщетение за претърпените неимуществени вреди от наложеното обезпечение, допуснато с Определение № 3729/12.11.2019г., постановено по гр. д. № 5170/2019г. по описа на САС по молба на ответника, ведно със законната лихва от датата на наложения заповор – 21.07.2020г. до окончателното плащане;

ОСЪЖДА на основание 78, ал. 3 ГПК Х. Т. Х., ЕГН: *****, В. А. Г., ЕГН: *****, и Т. Б. Т., ЕГН: *****, всички със съдебен адрес: /населено място/, да заплатят на /фирма/, ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: /населено място/, сумата от **1138,00лв.** – разноси по делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____